

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 14ης Φεβρουαρίου 2001 *

Στην υπόθεση T-62/99,

Société de distribution de mécaniques et d'automobiles (Sodima), υπό δικαστική εκκαθάριση, με έδρα την Istres (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο D. Rafoni, εκκαθαριστή της εταιρίας, εκπροσωπούμενη στην παρούσα διαδικασία από τον J.-C. Fourgoux, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τον G. Marengo και L. Guépin και στη συνέχεια από τον M. Marengo και την F. Siredey-Garnier, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση με σκοπό την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 5ης Ιανουαρίου 1999 περί απορρίψεως καταγγελίας της προσφεύγουσας στηριζομένης στο άρθρο 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 81 ΕΚ),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pitzung, Πρόεδρο, A. Potocki και A. W. H. Meij, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 20ής Σεπτεμβρίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Η προσφεύγουσα εταιρία, Société de distribution de mécaniques et d'automobiles (στο εξής: Sodima), ασκούσε, από το 1984, τη δραστηριότητα του αποκλειστικού αντιπροσώπου αυτοκινήτων Peugeot. Στις 17 Δεκεμβρίου 1992, η προσφεύγουσα κατέθεσε δήλωση περί παύσεως πληρωμών. Η σύμβαση αντιπροσωπείας καταγγέλθηκε από την εταιρία Automobiles Peugeot SA, κατασκευάστρια των οχημάτων Peugeot και Citroën (στο εξής: PSA), στις 23 Ιουλίου 1993. Στις 24 Ιουλίου 1996, η προσφεύγουσα τέθηκε υπό δικαστική εκκαθάριση.
- 2 Την 1η Ιουλίου 1994, η προσφεύγουσα κατέθεσε, ενώπιον της Επιτροπής, καταγγελία κατά της PSA δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του

Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25). Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι η σύμβαση αντιπροσωπείας που είχε συνάψει ήταν ασυμβίβαστη, τόσο από απόψεως διατυπώσεως όσο και εκτελέσεώς της, προς το άρθρο 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 81 ΕΚ) και προς τον κανονισμό (ΕΟΚ) 123/85 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής και εξυπηρετήσεως των πελατών πριν και μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ 1985, L 15, σ. 16). Η προσφεύγουσα κάλεσε εξάλλου την Επιτροπή να ανακαλέσει το ευεργέτημα της ανά κατηγορία απαλλαγής σύμφωνα με τα άρθρα 10 του προαναφερθέντος κανονισμού 123/85 και 8 του κανονισμού 17 και να λάβει προσωρινά μέτρα.

- 3 Στις 5 Αυγούστου 1994, η Επιτροπή κοινοποίησε στην PSA την καταγγελία της Sodima μαζί με τον επισυναπτόμενο σ' αυτήν κατάλογο των δικαιολογητικών, προκειμένου η PSA να λάβει θέση. Επιληφθείσα σειράς παρεμφερών καταγγελιών, περί του συστήματος διανομής της PSA, η Επιτροπή διαβίβασε στις 26 Οκτωβρίου 1994 στην PSA αίτημα περί παροχής πληροφοριών δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού 17.
- 4 Επειδή η PSA ζήτησε να της κοινοποιηθεί το σύνολο των εγγράφων που είχε υποβάλει η Sodima, η Επιτροπή κάλεσε την προσφεύγουσα να διατυπώσει τις αντιρρήσεις της, με την κάλυψη του επαγγελματικού απορρήτου, προς την ως άνω κοινοποίηση. Η προσφεύγουσα συνήνεσε, εναντιωθείσα, πάντως, ως προς την κοινοποίηση των εγγράφων της προς τρίτους ή ως προς τη χρήση τους στα πλαίσια άλλων διαδικασιών εκ μέρους των υπηρεσιών της Επιτροπής.
- 5 Με έγγραφα της 13ης Δεκεμβρίου 1994 και της 16ης Ιανουαρίου 1995, ακολούθως δε ταχυδρομικώς στις 23 Ιανουαρίου και 7 Φεβρουαρίου 1995, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να της κοινοποιήσει αντίστοιχα το αίτημα περί παροχής πληροφοριών που είχε απευθύνει στην PSA καθώς και τις παρατηρήσεις της PSA επί της καταγγελίας της, χωρίς πάντως να λάβει απάντηση.

- 6 Στις 15 Φεβρουαρίου 1995, η PSA απάντησε στο αίτημα περί παροχής πληροφοριών εκ μέρους της Επιτροπής, εναντιούμενη, πάντως, στην κοινοποίηση των απαντήσεών της προς την καταγγέλλουσα με το αιτιολογικό ότι επρόκειτο για επαγγελματικά απόρρητα. Στις 23 Φεβρουαρίου 1995, η PSA κατέστησε γνωστή στην Επιτροπή θέση της επί της καταγγελίας της προσφεύγουσας.

- 7 Με έγγραφο της 1ης Μαρτίου 1995, η προσφεύγουσα υπενθύμισε ότι είχε ζητήσει ματαίως την κοινοποίηση των παρατηρήσεων της PSA επί της καταγγελίας της και είχε ζητήσει από την Επιτροπή να εξετάσει ταχέως τον φάκελο της υποθέσεως.

- 8 Στις 14 Μαρτίου 1995, η προσφεύγουσα, αφού όχλησε την Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 175 της Συνθήκης (νυν άρθρο 232 ΕΚ), να λάβει θέση επί των αιτημάτων της, άσκησε στις 10 Οκτωβρίου 1995 προσφυγή πρωτοκολληθείσα με τον αριθμό T-190/95, διώκουσα, πρώτον, να διαπιστωθεί η παράλειψη της Επιτροπής, δεύτερον, να ακυρωθεί η φερόμενη σιωπηρή απόφαση αρνήσεως κοινοποιήσεως στην προσφεύγουσα των στοιχείων του φακέλου, τρίτον, να ακυρωθεί η φερόμενη σιωπηρή απόφαση συνεκδικάσεως της καταγγελίας της προσφεύγουσας με άλλες καταγγελίες και, τέταρτον, να αποκατασταθεί η ζημία. Επειδή η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, λόγω εκπρόθεσμης άσκησης της προσφυγής, η προσφεύγουσα όχλησε την Επιτροπή, με έγγραφο της 4ης Ιανουαρίου 1996, να απευθύνει ανακοίνωση αιτιάσεων στην PSA. Στις 27 Μαρτίου 1996, η προσφεύγουσα άσκησε δεύτερη προσφυγή, πρωτοκολληθείσα με τον αριθμό T-45/96, τα αιτήματα της οποίας ταυτίζονταν με τα αιτήματα στην υπόθεση T-190/95.

- 9 Με έγγραφο της 12ης Σεπτεμβρίου 1995, η Επιτροπή κίνησε την κατ' αντιπαράθεση διαδικασία, σύμφωνα με τις αρχές που έχει θέσει συναφώς η απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, ΑΚΖΟ κατά Επιτροπής (Συλλογή 1986, σ. 1965), και όπως προβλέπεται στο άρθρο 5, της αποφάσεως 94/810/ΕΚΑΧ, ΕΚ της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1994, περί των καθηκόντων που ανατίθενται στους συμβούλους ακροάσεων στο πλαίσιο των ενώπιον της Επιτροπής διαδικασιών για

την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού (ΕΕ L 330, σ. 67), ως προς την PSA προκειμένου να κοινοποιηθούν στην καταγγέλλουσα οι απαντήσεις της PSA σχετικά με την αίτηση παροχής πληροφοριών, εξαιρέσει των πληροφοριών που εμπίπτουν στο επαγγελματικό απόρρητο. Η διαδικασία αυτή οδήγησε σε προσφυγή της PSA ενώπιον του Πρωτοδικείου, η οποία απορρίφθηκε με διάταξη του Πρωτοδικείου της 2ας Μαΐου 1997, T-90/96, Peugeot κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. II-663).

- 10 Στις 27 Ιανουαρίου 1997, η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα ανακοίνωση δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπει το άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37), γνωστοποιώντας την πρόθεσή της να απορρίψει την καταγγελία. Ως παράρτημα του εν λόγω εγγράφου, η Επιτροπή διαβίβασε στην προσφεύγουσα τα αποσπάσματα της απαντήσεως της PSA στο αίτημα παροχής πληροφοριών, για τα οποία δεν είχε ζητηθεί η προστασία του επαγγελματικού απόρρητου. Στις 13 Μαρτίου 1997, η προσφεύγουσα απάντησε ότι δεν ήταν σε θέση να υποβάλει εγκύριως τις παρατηρήσεις της λόγω της μερικής κοινοποιήσεως του φακέλου.
- 11 Στις 10 Φεβρουαρίου 1998, η Επιτροπή συμπλήρωσε στην ανακοίνωσή της δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63 παρέχοντας στη Sodima τα επίδικα στοιχεία σχετικά με τις απαντήσεις της PSA της 15ης Φεβρουαρίου 1995. Η προσφεύγουσα απάντησε συναφώς στις 14 Απριλίου 1998.
- 12 Με απόφαση της 5ης Ιανουαρίου 1999, η Επιτροπή αέερριψε την καταγγελία (στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση). Στις 5 Φεβρουαρίου 1999, ο δικηγόρος της προσφεύγουσας ζήτησε πρόσβαση στον φάκελο, λόγω «προφανούς ανωμαλίας στο κείμενο της αποφάσεως». Με τηλεομοιοτυπία της 15ης Φεβρουαρίου 1999, η Επιτροπή ζήτησε από την προσφεύγουσα να διευκρινίσει ποια ήταν αυτή η ανωμαλία, προκειμένου να μπορέσει να δώσει χρήσιμη απάντηση στο αίτημα αυτό. Στις 16 Φεβρουαρίου 1999, ο δικηγόρος της προσφεύγουσας απέστειλε νέο έγγραφο, ρωτώντας την Επιτροπή αν η αντίδρασή της στην αίτηση προσβάσεως στον φάκελο πρέπει να θεωρηθεί ως άρνηση. Με τηλεομοιοτυπία της 17ης Φεβρουαρίου 1999, η Επιτροπή επισήμανε ότι η τηλεομοιοτυπία της «της 16ης Φεβρουαρίου 1999» (η οποία, στην πραγματικότητα, ήταν της 15ης Φεβρουαρίου) δεν συνιστούσε άρνηση

στο αίτημα προσβάσεως στον φάκελο, αλλά είχε σκοπό να επιτρέψει στην Επιτροπή να εξετάσει το αίτημα αυτό.

- 13 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Μαρτίου 1999, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.
- 14 Με έγγραφο της 25ης Μαρτίου 1999, η προσφεύγουσα ζήτησε τη συνεκδίκαση της παρούσας υποθέσεως με τις συνεκδικασθείσες αποφάσεις T-190/95 και T-45/96. Επειδή η επ' ακροατηρίου συζήτηση στις δύο τελευταίες αυτές υποθέσεις διεξήχθη στις 2 Μαρτίου 1999 και οι υποθέσεις ήταν ώριμες προς εκδίκαση, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να μην προβεί στην αιτηθείσα συνεκδίκαση.
- 15 Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 1999, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο δεύτερο τμήμα στο οποίο, κατά συνέπεια, ανατέθηκε η υπόθεση.
- 16 Με απόφαση του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1999, απορρίφθηκαν οι προσφυγές στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-190/95 και T-45/96. Η αναίρεση που άσκησε η προσφεύγουσα κατά της αποφάσεως αυτής απορρίφθηκε με διάταξη του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 2000, C-44/00 P, Sodima κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. I-11231).
- 17 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν σε ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2000.

Αιτήματα των διαδίκων

18 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

-
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
- να αναγνωρίσει ότι η προσφεύγουσα επιφυλάσσεται να ασκήσει αγωγή κατά της Επιτροπής βάσει του άρθρου 215 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 288 ΕΚ)·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

19 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει ως απαράδεκτο το αίτημα με σκοπό το Πρωτοδικείο να αναγνωρίσει ότι η προσφεύγουσα επιφυλάσσεται να ασκήσει αγωγή βάσει του άρθρου 215 της Συνθήκης ΕΚ·
- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του αιτήματος αποσύρσεως ενός εγγράφου*Επιχειρήματα των διαδίκων*

- 20 Η Επιτροπή ζήτησε από το Πρωτοδικείο να αποσύρει από τη δικογραφία ένα έγγραφο, προσκομισθέν από την προσφεύγουσα, το οποίο είχε διαβιβάσει η Επιτροπή στο Πρωτοδικείο στα πλαίσια των υποθέσεων που οδήγησαν στην απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1999, T-189/95, T-39/96 και T-123/96, SGA κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-3587). Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το έγγραφο αυτό, δηλαδή ένα εσωτερικό υπηρεσιακό σημείωμα συνταχθέν από συνεργάτη της γενικής διεύθυνσης «Ανταγωνισμός» και το οποίο περιελάμβανε ορισμένες εκτιμήσεις ως προς τα αποδεικτικά στοιχεία που είχε προσκομίσει η επιχείρηση SGA ως παράρτημα στην καταγγελία της, είχε επισυναφθεί εσφαλμένως στις απαντήσεις της Επιτροπής προς τα γραπτά ερωτήματα που έθεσε το Πρωτοδικείο στην προαναφερθείσα ένδικη διαφορά. Η Επιτροπή επικαλείται την απόφαση του προέδρου του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου να αποσυρθεί το έγγραφο αυτό από τον φάκελο της υποθέσεως που οδήγησε στην προαναφερθείσα απόφαση SGA κατά Επιτροπής και φρονεί ότι οι ίδιοι λόγοι που αιτιολόγησαν την απόφαση αυτή δεν επιτρέπουν τη χρησιμοποίηση του επιδίκου εγγράφου στην παρούσα υπόθεση.
- 21 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προσκόμηση του επιδίκου εγγράφου είναι νόμιμη. Θα είχε κοινοποιηθεί στην εταιρία SGA, που έχει στενούς δεσμούς με την προσφεύγουσα, η οποία δημιουργήθηκε, κατά την καταγγελία της συμβάσεως αντιπροσωπείας που συνδέει την προσφεύγουσα με την PSA, για να καταστεί δυνατή η εξακολούθηση των δραστηριοτήτων της ως διανομέα αυτοκινήτων. Επομένως, θα ήταν φυσιολογικό ο διαχειριστής της προσφεύγουσας, ο οποίος ήταν συγχρόνως διαχειριστής της εταιρίας SGA, να έχει λάβει γνώση του εγγράφου αυτού και να το χρησιμοποιήσει στην παρούσα διαδικασία. Εξάλλου, η προσφεύγουσα αμφισβητεί το γεγονός ότι η προσκόμηση του εγγράφου αυτού προκύπτει από σφάλμα της Επιτροπής. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η απόσυρση του εγγράφου αυτού από τον φάκελο της υποθέσεως που οδήγησε στην απόφαση SGA κατά Επιτροπής, μνημονευθείσα στη σκέψη 20 ανωτέρω, δεν εμποδίζει την προσκόμσή του στην παρούσα υπόθεση, εφόσον η απόφαση περί αποσύρσεώς του έπεται χρονικά της προ-

σκομίσεως του επιδικίου εγγράφου στην παρούσα υπόθεση, και το έγγραφο έχει συζητηθεί δημόσια κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση στην υπόθεση SGA.

Κρίση του Πρωτοδικείου

- 22 Το έγγραφο, την απόσυρση του οποίου ζητεί η Επιτροπή, είναι εσωτερικό έγγραφο που σκοπεί να προετοιμάσει την απόφαση των αρμοδίων αρχών εντός του οργάνου αυτού. Προς το συμφέρον της χρηστής διοικήσεως, οι υπηρεσίες που έχουν επιφορτισθεί με αυτή την προπαρασκευαστική εργασία πρέπει να μπορούν να εκφραστούν ελεύθερα σε τέτοια έγγραφα, χωρίς να φοβούνται ότι οι προκαταρκτικές απόψεις τους θα δημοσιοποιηθούν στους ενδιαφερομένους ή στο κοινό.
- 23 Για τον λόγο αυτό, το άρθρο 13, παράγραφος 1, τελευταία περίοδος, του κανονισμού (ΕΚ) 2842/98 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με τις ακροάσεις στο πλαίσιο ορισμένων διαδικασιών κατ' εφαρμογή των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 354, σ. 18), ορίζει: «Η Επιτροπή λαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα για την πρόσβαση στον φάκελο, λαμβάνοντας δεόντως υπόψη την ανάγκη προστασίας των επιχειρηματικών απορρήτων, των εγγράφων εσωτερικής χρήσης της Επιτροπής και των λοιπών πληροφοριακών στοιχείων εμπιστευτικού χαρακτήρα.» Για τους ίδιους λόγους, ο κώδικας συμπεριφοράς που αφορά την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής και του Συμβουλίου, που έχει επισυναφθεί στην απόφαση 94/90/ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ της Επιτροπής της 8ης Φεβρουαρίου 1994, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής (ΕΕ L 46, σ. 58), προβλέπει ότι τα όργανα μπορούν να αρνηθούν την πρόσβαση σε κάθε έγγραφο για να διασφαλίσουν την προστασία του συμφέροντος του οργάνου σχετικά με το απόρρητο των διασκέψεών του.
- 24 Εν προκειμένω, το πρώτο τμήμα του Πρωτοδικείου επισήμανε, με την απόφασή του SGA κατά Επιτροπής, μνημονευθείσα στη σκέψη 20 ανωτέρω, ότι σχημάτισε την πεποίθηση, ενόψει του συνόλου των αντιδράσεων των εκπροσώπων της Επιτροπής

κατά τη συνεδρίαση, ότι το επίδικο έγγραφο είχε σαφώς προσκομιστεί εκ παραδρομής. Με την απόφασή του περί απορρίψεως της αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως αυτής (διάταξη του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 2000, C-39/00 P, SGA κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-11201), το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι ορθώς το τμήμα αποφάσισε, υπό τις συνθήκες αυτές, την απόσυρση του εγγράφου αυτού από τον φάκελο της υπόθεσεως. Στην παρούσα υπόθεση, η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα στοιχείο βάσει του οποίου το δεύτερο τμήμα του Πρωτοδικείου μπορεί να οδηγηθεί σε διαφορετική κρίση.

- 25 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ωφεληθεί, στην παρούσα υπόθεση, από το διαπραχθέν από την Επιτροπή σφάλμα στην υπόθεση που οδήγησε στην απόφαση SGA κατά Επιτροπής, μνημονευθείσα στη σκέψη 20 ανωτέρω, επικαλούμενη το έγγραφο που αποσύρθηκε από τη δικογραφία στην τελευταία αυτή υπόθεση. Οι λόγοι αποσύρσεως του εγγράφου από τη δικογραφία SGA, δηλαδή ο χαρακτήρας του ως προπαρασκευαστικού εσωτερικού εγγράφου και το σφάλμα της Επιτροπής, ισχύουν και εν προκειμένω. Το γεγονός ότι το έγγραφο αυτό προσκομίστηκε, στην παρούσα υπόθεση, προτού το Πρωτοδικείο αποφασίσει να το αποσύρει στην υπόθεση που οδήγησε στην απόφαση SGA κατά Επιτροπής, μνημονευθείσα στη σκέψη 20 ανωτέρω, δεν ασκεί επιρροή στους λόγους αυτούς.
- 26 Συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα της Επιτροπής και να αποσυρθεί από τη δικογραφία το έγγραφο που προσκομίστηκε από την προσφεύγουσα ως παράρτημα 57 του δικογράφου της προσφυγής.

Επί του παραδεκτού

- 27 Η Επιτροπή θεωρεί अपαράδεκτο το αίτημα να αναγνωρίσει το Πρωτοδικείο ότι η προσφεύγουσα επιφυλάσσεται να ασκήσει αγωγή αποζημιώσεως κατά της Επιτροπής. Η προσφεύγουσα θεωρεί το αίτημά της παραδεκτό.

- 28 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι οι ένδικες κοινοτικές διαφορές δεν αναγνωρίζουν ένδικο μέσο βάσει του οποίου να μπορεί ο δικαστής να «αναγνωρίσει» ότι ένας διάδικος επιφυλάσσεται να ασκήσει αγωγή. Επομένως, το αίτημα αυτό είναι απαράδεκτο.

Επί της ουσίας

- 29 Η προσφεύγουσα επικαλείται κατ' ουσίαν επτά λόγους ακυρώσεως.

Επί του πρώτου, δευτέρου και έκτου λόγου ακυρώσεως

- 30 Πρέπει να εξεταστούν από κοινού ο πρώτος, δεύτερος και έκτος λόγος ακυρώσεως, με τους οποίους η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή δεν τήρησε τις υποχρεώσεις της περί της εξετάσεως της καταγγελίας.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 31 Ο πρώτος λόγος αποτελείται κατ' ουσίαν από τρία σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν τήρησε τις υποχρεώσεις της που σχετίζονται με τον ρόλο της «αστυνομέυσεως του ανταγωνισμού», που απορρέει από το άρθρο 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 3, στοιχείο ζ', ΕΚ), του άρθρου 89 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 85 ΕΚ), του άρθρου 155 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 211 ΕΚ) και του

- άρθρου 3, του κανονισμού 17. Με το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η παραπομπή της καταγγελίας στα εθνικά δικαστήρια δεν είναι πρόσφορη, δεδομένου ότι η Επιτροπή έχει αποκλειστική αρμοδιότητα ως προς την ανάκληση της ανά κατηγορία απαλλαγής. Με το τρίτο σκέλος του λόγου αυτού, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι παρέβη την υποχρέωση να προβεί σε σοβαρή και αντικειμενική εξέταση της καταγγελίας και δεν έλαβε υπόψη το περιεχόμενο της καταγγελίας και τα πολυάριθμα στοιχεία επί των οποίων θεμελιωνόταν η καταγγελία αυτή.
- 32 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προβαλλομένη απόφαση δεν έχει επαρκή αιτιολογία.
- 33 Με τον έκτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος. Η προσφεύγουσα τονίζει τη σοβαρότητα των προβαλλομένων παραβάσεων, ιδίως αυτών που αφορούν τη στεγανοποίηση της αγοράς και την πρακτική των επιβεβλημένων τιμών που ακολούθησε ο κατασκευαστής. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλείται την έκδοση του κανονισμού 1475/95 της Επιτροπής, της 28ης Ιουνίου 1995, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής, πωλήσεως και εξυπηρετήσεως μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ L 145, σ. 25), για να δικαιολογήσει την απόρριψη της καταγγελίας. Ακόμα και αν ο κανονισμός αυτός μπορεί να οδηγήσει στο μέλλον τους κατασκευαστές να τροποποιήσουν τις ρήτρες τους και τις πρακτικές τους, το άρθρο 85 της Συνθήκης είναι εφαρμοστέο στις μεταξύ επιχειρήσεων συμφωνίες που έπαυσαν μεν να ισχύουν, τα αποτελέσματα των οποίων όμως εξακολουθούν πέραν της τυπικής τους εξαλείψεως. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, αυτή είναι η περίπτωση της συμβάσεως της διανομής, η οποία τελεί εν αναστολή λόγω της καταγγελίας της. Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή πρέπει να εκτιμά τη σοβαρότητα και την εξακολούθηση των αποτελεσμάτων μιας παραβάσεως όταν λαμβάνει απόφαση επί καταγγελίας.
- 34 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η Επιτροπή κατείχε πολυάριθμα αποδεικτικά στοιχεία που της είχαν απευθυνθεί από διάφορες πλευρές, καταδεικνύοντα τον συστηματικό χαρακτήρα των πρακτικών του κατασκευαστή σε θέματα στεγανοποίησης της αγοράς. Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι προέβη σε

«στεγανοποίηση» των φακέλων των υποθέσεων και ότι δεν έλαβε υπόψη το σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων. Με την αιτίαση αυτή, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των αποδεικτικών στοιχείων και του κοινοτικού συμφέροντος να εξακολουθήσει η έρευνα της καταγγελίας της εξετάζοντάς την μεμονωμένα και χωρίς να λάβει υπόψη τις πολυάριθμες άλλες καταγγελίες κατά της PSA, των οποίων είχε επιληφθεί.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 35 Οι υποχρεώσεις της Επιτροπής, οσάκις αυτή επιλαμβάνεται καταγγελίας, έχουν προσδιοριστεί με πάγια νομολογία (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Μαρτίου 1999, C-119/97 P, Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-1341, σκέψεις 86 επ.).
- 36 Από τη νομολογία αυτή προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή, όταν αποφασίζει να ορίσει διαφόρους βαθμούς προτεραιότητας κατά την εξέταση των καταγγελιών των οποίων επιλαμβάνεται, μπορεί όχι μόνον να ορίσει τη σειρά με την οποία θα εξεταστούν οι καταγγελίες, αλλά και να απορρίψει μια καταγγελία λόγω του ότι δεν υπάρχει επαρκές κοινοτικό συμφέρον για να προχωρήσει στην εξέταση της υποθέσεως, εκτός αν το αντικείμενο της καταγγελίας εμπίπτει στις αποκλειστικές της αρμοδιότητες (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1995, T-5/93, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-185, σκέψεις 59 και 60).
- 37 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα, με την καταγγελία της της 1ης Ιουλίου 1994, ζήτησε από την Επιτροπή, αφενός, να διαπιστώσει ότι η σύμβαση διανομής Peugeot δεν πληρούσε τις θεσπισθείσες με τον κανονισμό 123/85 προϋποθέσεις

απαλλαγής και, αφετέρου, να εφαρμόσει τις διατάξεις του άρθρου 10 του κανονισμού και να ανακαλέσει το ευεργέτημα της ανά κατηγορία απαλλαγής από τη συμφωνία αυτή. Η προσφεύγουσα είχε ζητήσει επίσης αναδρομική ανάκληση της απαλλαγής, σύμφωνα με το άρθρο 8 του κανονισμού 17.

- 38 Η Επιτροπή δεν έχει αποκλειστική αρμοδιότητα για να διαπιστώσει ότι η σύμβαση αντιπροσωπείας δεν πληροί τις τεθείσες με τον κανονισμό 123/85 προϋποθέσεις της ανά κατηγορία απαλλαγής και, ως εκ τούτου, ότι ο κανονισμός αυτός δεν εφαρμόζεται στην εν λόγω σύμβαση. Φυσικά, δεν ισχύει το αυτό για την αρμοδιότητα να ανακαλέσει το ευεργέτημα αυτής της ανά κατηγορία απαλλαγής, σύμφωνα με το άρθρο 10 του κανονισμού 123/85. Πάντως, η διάταξη αυτή δεν προβλέπει αναδρομική ανάκληση του ευεργετήματος της ανά κατηγορία απαλλαγής. Ομοίως για το άρθρο 8 του κανονισμού 1475/95, εφόσον ο κανονισμός αυτός αντικατέστησε, με ισχύ από 1ης Οκτωβρίου 1995, τον κανονισμό 123/85. Όσον αφορά το άρθρο 8 του κανονισμού 17, το οποίο επιτρέπει, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, την αναδρομική ανάκληση απαλλαγής, πρέπει να προστεθεί ότι δεν εφαρμόζεται στην ανάκληση των ανά κατηγορία απαλλαγών, αλλά στην ανάκληση των ατομικών απαλλαγών.
- 39 Ανάκληση όμως της ανά κατηγορία απαλλαγής με αποτέλεσμα για το μέλλον δεν ωφελεί την προσφεύγουσα, η σύμβαση αντιπροσωπείας της οποίας με την PSA καταγγέλθηκε τον Ιούλιο του 1993. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί έννομο συμφέρον, βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 17, για να ζητήσει την ανάκληση της απαλλαγής.
- 40 Υπό τις συνθήκες αυτές, η θέση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή είχε, εν προκειμένω, αποκλειστική αρμοδιότητα για να εξετάσει την καταγγελία της δεν είναι βάσιμη.
- 41 Συνεπώς, η Επιτροπή είχε εν προκειμένω διακριτική ευχέρεια βάσει της οποίας μπορούσε να απορρίψει την καταγγελία της προσφεύγουσας ελλείψει επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος.

- 42 Εντούτοις, η ευχέρεια αυτή δεν είναι απεριόριστη. Έτσι, η Επιτροπή υπόκειται σε υποχρέωση αιτιολογήσεως όταν αρνείται να δώσει συνέχεια στην εξέταση καταγγελίας, η αιτιολογία δε αυτή πρέπει να είναι αρκούντως ακριβής και λεπτομερής ώστε να μπορεί το Πρωτοδικείο να ασκήσει αποτελεσματικό έλεγχο επί της ασκήσεως εκ μέρους της Επιτροπής της διακριτικής της ευχέρειας να καθορίζει προτεραιότητες (βλ. προαναφερθείσα στη σκέψη 35, ανωτέρω, απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 89 έως 95). Ο έλεγχος αυτός δεν οδηγεί κατ' ανάγκη σε υποκατάσταση του Πρωτοδικείου στην εκ μέρους της Επιτροπής εκτίμηση του κοινωνικού συμφέροντος, αλλά στοχεύει στο να ελεγχθεί αν η επίδικη απόφαση στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά και αν εκδόθηκε κατά πλάνη περί το δίκαιο, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ή κατάχρηση εξουσίας (βλ. αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-24/90, Automoc κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2223, σκέψη 80, και της 13ης Δεκεμβρίου 1999, συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-9/96 και T-211/96, Euroreenne automobile κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-3639, σκέψη 29).
- 43 Από την προσβαλλομένη απόφαση δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή παραβίασε τις αρχές αυτές. Πράγματι, από την απόφαση αυτή προκύπτει ότι η Επιτροπή εξέτασε προσεκτικά τα προσκομισθέντα από την προσφεύγουσα στοιχεία.
- 44 Το γεγονός ότι με την προσβαλλομένη απόφαση δεν λαμβάνεται σαφώς θέση επί πολυαρίθμων στοιχείων που προσκόμισε η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αναιρέσει την εκτίμηση αυτή. Πράγματι, η Επιτροπή δεν υποχρεούται, κατά την αιτιολόγηση των αποφάσεών της, να λαμβάνει θέση εφ' όλων των επιχειρημάτων που προβάλλουν οι ενδιαφερόμενοι προς στήριξη της καταγγελίας τους· αρκεί να εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές εκτιμήσεις που είναι ουσιώδεις για την όλη οικονομία της αποφάσεως (βλ., π.χ., απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, T-387/94, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-961, σκέψη 104).
- 45 Διαπιστώνεται στη συνέχεια ότι η προσβαλλομένη απόφαση παραθέτει με σαφήνεια τους νομικούς και πραγματικούς λόγους που οδήγησαν την Επιτροπή στο συμπέρασμα ότι δεν συντρέχει επαρκές κοινοτικό συμφέρον. Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, που αντλείται από την παραβίαση του καθήκοντος αιτιολογήσεως, είναι αβάσιμος.

- 46 Όσον αφορά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος προς εξέταση της καταγγελίας, εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να ελέγξει αν προκύπτει από την απόφαση ότι η Επιτροπή στάθμισε τη σημασία της προσβολής που ενδέχεται να επιφέρει στη λειτουργία της κοινής αγοράς η φερομένη παράβαση, την πιθανότητα να αποδειχθεί η ύπαρξή της και την έκταση των μέτρων έρευνας που απαιτούνται για να εκπληρώσει η Επιτροπή, υπό τις βέλτιστες προϋποθέσεις, την αποστολή της να μεριμνά για την τήρηση των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 82 ΕΚ) (βλ. αποφάσεις του Πρωτοδικείου, *Automec κατά Επιτροπής*, προαναφερθείσα στη σκέψη 42 ανωτέρω, σκέψη 86, *Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής*, προαναφερθείσα στη σκέψη 36 ανωτέρω, σκέψη 62, και την απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 1999, T-185/96, T-189/96 και T-190/96, *Riviera auto service κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1999, σ. II-93, σκέψη 46).
- 47 Συναφώς, η Επιτροπή δεν μπορεί, όταν καθορίζει προτεραιότητες κατά την επεξεργασία των καταγγελιών των οποίων έχει επιληφθεί, να θεωρεί ότι αποκλείονται εκ των προτέρων από το πεδίο δράσεώς της ορισμένες καταστάσεις που εμπίπτουν στην αποστολή που της έχει ανατεθεί από τη Συνθήκη. Η Επιτροπή υποχρεούται, μεταξύ άλλων, να εκτιμά σε κάθε περίπτωση τη σοβαρότητα των προβαλλομένων παραβάσεων του ανταγωνισμού (βλ. απόφαση *Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής*, προαναφερθείσα στη σκέψη 35 ανωτέρω, σκέψεις 92 και 93).
- 48 Από την προσβαλλομένη απόφαση δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν έλαβε, εν προκειμένω, υπόψη τη σοβαρότητα των προβαλλομένων παραβάσεων ως προς τις ρήτρες της συμβάσεως αντιπροσωπείας και τις πρακτικές που συνδέονται με την εφαρμογή της.
- 49 Για να προσδιοριστεί, εν προκειμένω, εάν υφίσταται ή όχι παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού, η Επιτροπή έπρεπε να συλλέξει συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία, πράγμα το οποίο, προδήλως, θα απαιτούσε τη διεξαγωγή αποδείξεων βάσει των άρθρων 11 επ. του κανονισμού 17 και, πιο συγκεκριμένα, ελέγχους βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού. Επομένως, η εκτίμηση της Επιτροπής ότι οι έρευνες που είναι απαραίτητες για να μπορέσει να αποφανθεί εν προκειμένω ως προς την ύπαρξη των παραβάσεων που προβάλλει η προσφεύγουσα,

συνεπάγονται τη θέση σε εφαρμογή σημαντικών μέτρων δεν φαίνεται ως προδήλως εσφαλμένη.

- 50 Επιπλέον, είναι θεμιτό η Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη, κατά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος προς εξέταση μιας καταγγελίας, την ανάγκη αποσαφήνισης της νομικής καταστάσεως που αφορά η βαλλομένη με την καταγγελία συμπεριφορά, καθώς και τον ορισμό των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, ενόψει του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού, των διαφόρων επιχειρηματιών που αφορά η εν λόγω συμπεριφορά (βλ. απόφαση *Européenne automobile κατά Επιτροπής*, προαναφερθείσα στη σκέψη 42 ανωτέρω, σκέψη 46).
- 51 Συναφώς, η Επιτροπή μπορούσε θεμιτώς να αναφερθεί στον κανονισμό 1475/95 για να κρίνει ότι η απόφαση επί της καταγγελίας της προσφεύγουσας δεν είναι αναγκαία για να δοθούν στα εθνικά δικαστήρια και στις εθνικές αρχές στοιχεία προς αντιμετώπιση άλλων υποθέσεων που αφορούν τη διανομή των αυτοκινητών.
- 52 Προστίθεται ότι το κοινοτικό συμφέρον για εξέταση μιας καταγγελίας δεν εξαλείφεται οπωσδήποτε όταν οι καταγγελθείσες πρακτικές παύσουν (βλ. απόφαση *Ufex κατά Επιτροπής*, προαναφερθείσα στη σκέψη 35 ανωτέρω, σκέψη 92 επ.). Εναπόκειται ιδίως στην Επιτροπή να εξακριβώνει αν τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα μιας τέτοιας πρακτικής εξακολουθούν και αν η σημασία των προβαλλομένων προσβολών του ανταγωνισμού ή η εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους μπορούν να προσδώσουν στην καταγγελία αυτή κοινοτικό συμφέρον.
- 53 Εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν ισχυρίστηκε εντούτοις ότι η εξέταση της καταγγελίας δεν παρουσιάζει πλέον ενδιαφέρον λόγω του ότι οι προβαλλόμενες παραβιάσεις ανάγονται στο παρελθόν. Η Επιτροπή επικαλέστηκε την αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων να αποφανθούν ως προς την ύπαρξη και τις ενδεχόμενες συνέπειες, από πλευράς αποζημίωσης, των προβαλλομένων παραβιάσεων.

- 54 Η προσφεύγουσα όμως δεν κατέδειξε ότι τα εθνικά δικαστήρια δεν μπορούν να διασφαλίσουν την προστασία των δικαιωμάτων τα οποία αντλεί από τα άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.
- 55 Όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από τη «στεγανοποίηση» των φακέλων των υποθέσεων που αφορούν τις διάφορες καταγγελίες που στρέφονται κατά της PSA και των αντιπροσώπων της, επισημαίνεται ότι, όταν πρόκειται να εκτιμηθεί το κοινοτικό συμφέρον προς εξέταση μιας καταγγελίας, η Επιτροπή δεν πρέπει να εξετάσει την καταγγελία αυτή μεμονωμένα, αλλά μέσα στο πλαίσιο της καταστάσεως της οικείας αγοράς εν γένει. Η ύπαρξη πολυάριθμων καταγγελιών με τις οποίες προσάπτεται παρεμφερής συμπεριφορά στους ίδιους επιχειρηματίες αποτελεί μέρος των στοιχείων που η Επιτροπή πρέπει να λαμβάνει υπόψη κατά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος.
- 56 Ομοίως, όταν η Επιτροπή κρίνει την πιθανότητα να αποδειχθεί η ύπαρξη παραβάσεως και η έκταση των απαιτούμενων προς τούτο αποδεικτικών μέσων, πρέπει να λαμβάνει υπόψη όλα τα αποδεικτικά στοιχεία που διαθέτει και δεν μπορεί να εκτιμά μόνον μεμονωμένα τα προσκομισθέντα από κάθε καταγγέλλοντα στοιχεία για να καταλήξει ότι κάθε μία από τις καταγγελίες, θεωρούμενη μεμονωμένα, δεν στηρίζεται σε επαρκή αποδεικτικά στοιχεία.
- 57 Εντούτοις, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να «συνενώσει» τις διαδικασίες εξετάσεως των διαφόρων καταγγελιών που αφορούν τη συμπεριφορά της ίδιας επιχειρήσεως, εφόσον η διεξαγωγή έρευνας εμπίπτει στην εξουσία εκτιμήσεως του οργάνου. Μεταξύ άλλων, η ύπαρξη πολυαριθμών καταγγελιών επιχειρηματιών που ανήκουν σε διάφορες κατηγορίες όπως, στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως, οι ανεξάρτητοι μεταπωλητές, οι εντεταλμένοι ενδιάμεσοι και οι αντιπρόσωποι, δεν μπορεί να αντισταχθεί στην απόρριψη των καταγγελιών οι οποίες, βάσει των στοιχείων που διαθέτει η Επιτροπή, φαίνεται ότι στερούνται ερείσματος ή κοινοτικού συμφέροντος. Συνεπώς, το γεγονός ότι οι διάφορες καταγγελίες εξετάστηκαν χωριστά δεν μπορεί να θεωρηθεί, καθαυτό, ως μη σύννομο (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1997, T-70/92 και T-71/92, Florimex και VGB κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-693, σκέψεις 89 έως 95).

- 58 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν τήρησε την υποχρέωσή της εξέτασης του κοινοτικού συμφέροντος προς εξακολούθηση της έρευνας κατά της PSA στο γενικότερο πλαίσιο της συμπεριφοράς της PSA στην κοινοτική αγορά αυτοκινήτων.
- 59 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ούτε ο πρώτος ούτε ο έκτος λόγος είναι βάσιμοι.

Επί του τρίτου λόγου, που αντλείται από προσβολή της αρχής της διαδικασίας κατ' αντιπαράθεση συζητήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 60 Αυτός ο λόγος ακυρώσεως διαιρείται σε τρία σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι αρνήθηκε να της κοινοποιήσει, παρά τις αιτήσεις της, τα ερωτήματα που έθεσε η Επιτροπή στην PSA βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 17. Η προσφεύγουσα τονίζει το ενδιαφέρον της να γνωρίσει τα ερωτήματα αυτά πριν ακόμα λάβει γνώση των απαντήσεων του κατασκευαστή και επικαλείται την αρχή της ισότητας των μέσων άμυνας. Η προσφεύγουσα επικρίνει εξάλλου, με το υπόμνημά της απαντήσεως, το γεγονός ότι η από 15 Φεβρουαρίου 1995 απάντηση της PSA στο αίτημα παροχής πληροφοριών της διαβιβάστηκε μόλις στις 10 Φεβρουαρίου 1998.

- 61 Με το δεύτερο σκέλος αυτού του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι δεν της επιτράπη η πρόσβαση στον φάκελο της υποθέσεως, την οποία είχε ζητήσει κατόπιν της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι δεν υποχρεούνταν να δώσει στην Επιτροπή τις διευκρινίσεις που της είχε ζητήσει κατόπιν της αιτήσεως αυτής.
- 62 Με το τρίτο σκέλος αυτού του λόγου ακυρώσεως, ο οποίος προβλήθηκε με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα προσάπτει ότι οι παρατηρήσεις της PSA επί της καταγγελίας της, για τις οποίες η PSA δεν είχε ζητήσει να τηρηθεί το απόρρητο, της διαβιάστηκαν μόνον ως παράρτημα του υπομνήματος αντικρούσεως της Επιτροπής. Η προσφεύγουσα τονίζει ότι είχε συμφέρον να απαντήσει στο έγγραφο αυτό και υποψιάζεται ότι η Επιτροπή το απέκρυψε εσκεμμένως.
- 63 Η Επιτροπή φρονεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί ούτε την αρχή της διαδικασίας της κατ' αντιπαράθεση συζητήσεως ούτε την αρχή της ισότητας των μέσων άμυνας, εφόσον οι καταγγέλλοντες έχουν περιορισμένο μόνο δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο της υποθέσεως, πράγμα το οποίο τηρήθηκε εν προκειμένω.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 64 Με αυτόν τον λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα επικαλείται, κατ' ουσίαν, προσβολή των διαδικαστικών της δικαιωμάτων που απορρέουν από τα άρθρα 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και 6 του κανονισμού 99/63, τα οποία της χορηγούν, μεταξύ άλλων, το δικαίωμα ακροάσεως από την Επιτροπή.
- 65 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, η κοινοποίηση των απαντήσεων της PSA στα ερωτήματα που έθεσε η Επιτροπή φαίνεται επαρκής ώστε να μπορεί η προσφεύγουσα να γνωρίζει το περιεχόμενο των ερωτημάτων και να υποβάλει παρατηρήσεις συναφώς. Η προσφεύγουσα όμως αναγνωρίζει ότι έλαβε τις απαντήσεις αυτές ως παράρτημα στη συμπληρωματική ανακοίνωση της 10ης Φεβρουαρίου 1998 βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63. Επομένως, μπορούσε να

προβάλλει την άποψή της ως προς το έγγραφο αυτό πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης απόφασης. Υπό τις συνθήκες αυτές, ούτε το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν έλαβε χωριστά την κοινοποίηση των ερωτημάτων που τέθηκαν στην PSA, ούτε το γεγονός ότι δεν έλαβε την απάντηση της PSA αμέσως μετά το τέλος της διαδικασίας της κατ' αντιπαράθεση συζητήσεως βάσει της απόφασης 94/810 επηρεάζουν το κύρος της προσβαλλομένης απόφασης.

- 66 Η αιτίαση που αντλείται από το γεγονός ότι δεν επετράπη στην προσφεύγουσα η πρόσβαση στον φάκελο μετά την προσβαλλομένη απόφαση δεν στοιχειοθετείται. Πράγματι, με τις δύο τηλεμοιοτυπίες της Επιτροπής της 15ης και 17ης Φεβρουαρίου 1999 ζητούνται απλώς διευκρινίσεις και δεν απαγορεύεται η πρόσβαση στον φάκελο της υποθέσεως. Περαιτέρω, οι τηλεμοιοτυπίες αυτές δεν μπορούν να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι η Επιτροπή εξάρτησε την πρόσβαση στον φάκελο από την απάντηση της προσφεύγουσας στην αίτηση της Επιτροπής προς παροχή διευκρινίσεων.
- 67 Το τρίτο σκέλος του λόγου αυτού προβλήθηκε με το υπόμνημα απαντήσεως. Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, απαγορεύεται η προβολή νέων λόγων κατά τη διάρκεια της δίκης, εκτός αν αυτοί στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Εν προκειμένω, η προσκόμιση των παρατηρήσεων της PSA ως παράρτημα στο υπόμνημα αντικρούσεως της Επιτροπής δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως νέο στοιχείο ικανό να δικαιολογήσει την υποβολή νέου σκέλους του λόγου ακυρώσεως. Πράγματι, αντίθετα προς ό,τι υποθέτει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή ουδέποτε της απέκρυψε την ύπαρξη του εγγράφου αυτού. Το έγγραφο αυτό μνημονεύθηκε, μεταξύ άλλων, στην ανακοίνωση βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63 που φέρει ημερομηνία 27 Ιανουαρίου 1997.
- 68 Το σκέλος αυτό του λόγου ακυρώσεως πρέπει να κριθεί απαράδεκτο καθόσον δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συμπληρώνει προηγουμένως προβληθέντα λόγο, άμεσα ή έμμεσα, με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο και έχει στενή σχέση με αυτόν τον λόγο.

- 69 Εξάλλου, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, ο λόγος αυτός δεν χρειάζεται να εξεταστεί αυτεπαγγέλτως.
- 70 Συνεπώς, τα τρία σκέλη του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν.

Επί του τετάρτου λόγου, που αντλείται από πρόδηλη πλάνη όσον αφορά τη στεγανοποίηση των αγορών και την παραποίηση ενός αποδεικτικού στοιχείου

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 71 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των αποδεικτικών στοιχείων που της προσκόμισε όσον αφορά τη στεγανοποίηση των αγορών εκ μέρους της PSA.
- 72 Για να απορρίψει την αιτίαση που αντλείται από τα εμπόδια στις παράλληλες εισαγωγές και τις διασυνοριακές πωλήσεις μεταξύ αντιπροσώπων, η Επιτροπή αναφέρθηκε σε «έγγραφα», συνεπώς σε πολλά έγγραφα, ενώ είχε αναφερθεί σ' ένα μόνον έγγραφο, το οποίο προερχόταν από την επιχείρηση Peugeot Meiser των Βρυξελλών. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, αυτό μπορεί να σημαίνει είτε ότι δεν μπόρεσε να λάβει γνώση των άλλων εγγράφων που προσκόμισε η PSA (και ότι ουδέποτε έλαβε γνώση), είτε ότι η Επιτροπή κατέληξε σε εντελώς ανακριβή κρίση για να ευνοήσει την Peugeot και να προσπαθήσει να δικαιολογήσει την άρνησή της για περαιτέρω έρευνα.
- 73 Αντιθέτως προς ό,τι ισχυρίζεται η Επιτροπή στην προσβαλλομένη απόφαση, το έγγραφο που προερχόταν από την Peugeot Meiser δεν προσκομίστηκε από την PSA, αλλά από την προσφεύγουσα ως παράρτημα στην καταγγελία της. Στο έγγραφο

αυτό περιλαμβανόταν χειρόγραφη μνεία του διευθύνοντος συμβούλου της σύμφωνα με την οποία η προσφερθείσα από την Peugeot Meiser τιμή αντιστοιχούσε «στις αυστηρές ανώτατες συνιστώμενες τιμές του βελγικού τιμολογίου ενώ η θυγατρική [προέβαινε] συνήθως σε μειώσεις της τιμής στον οποιονδήποτε εντεταλμένο». Συνεπώς, η προσφορά ήταν, στην πραγματικότητα, ισοδύναμη με άρνηση, πράγμα το οποίο η Επιτροπή μπορούσε ευκόλως να διαπιστώσει ζητώντας την κοινοποίηση του βελγικού τιμολογίου. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, είτε οι υπηρεσίες της Επιτροπής δεν διάβασαν την καταγγελία και τα παραρτήματά της, είτε εκτίμησαν προδήλως πεπλανημένα τα πραγματικά περιστατικά.

- 74 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι οι θυγατρικές εταιρίες της PSA στην Ιταλία και στις Κάτω Χώρες της αντέταξαν δύο φορές άρνηση πωλήσεως, πράγμα το οποίο αρκεί, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, για να αποδείξει τη στεγανοποίηση των αγορών.
- 75 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ακόμα ότι η Επιτροπή κακώς έλαβε υπόψη τις δηλώσεις των διευθυνόντων συμβούλων της PSA στον Τύπο όσον αφορά τις προθέσεις τους περί στεγανοποιήσεως των αγορών και τονίζει ότι αυτές οι επίσημες δηλώσεις ουδέποτε διορθώθηκαν ή διαψεύστηκαν.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 76 Η παραπομπή σε «έγγραφα», στο σημείο 4, στοιχείο β', της προσβαλλομένης αποφάσεως, ενώ η Επιτροπή είχε αναφέρει ένα μόνον έγγραφο συναφώς, δεν αρκεί για να αποδειχθεί πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των αποδεικτικών στοιχείων που αφορούν τη στεγανοποίηση των αγορών. Πράγματι, η παρασχεθείσα συναφώς από την Επιτροπή διευκρίνιση ότι η παραπομπή αυτή αφορούσε, εκτός από το μνημονευθέν έγγραφο, και την απάντηση της PSA στην αίτηση παροχής πληροφοριών, δεν προσβλήθηκε από την προσφεύγουσα. Εν πάση περιπτώσει, ενδεχόμενη ανακρίβεια από απόψεως γλωσσικής διατυπώσεως δεν αρκεί για να θεωρηθεί ως παράνομη η προσβαλλόμενη απόφαση.

- 77 Η αιτίαση που αντλείται από την παραποίηση του εγγράφου που προέρχεται από την επιχείρηση Peugeot Meiser των Βρυξελλών δεν είναι βάσιμη. Πράγματι, η Επιτροπή εξήγησε, χωρίς να αντικρουστεί προς τούτο από την προσφεύγουσα, ότι το έγγραφο αυτό προσκομίστηκε τόσο από την προσφεύγουσα όσο και από την PSA και μόνο το αντίγραφο που προσκόμισε η προσφεύγουσα περιλαμβάνει τις προαναφερθείσες χειρόγραφες σημειώσεις.
- 78 Το έγγραφο αυτό δεν αποδεικνύει περαιτέρω ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη την ύπαρξη παραβάσεως συνισταμένης στις αρνήσεις πώλησεως που προέρχονταν από μέλη του δικτύου Peugeot έναντι της προσφεύγουσας. Ο Βέλγος αποκλειστικός αντιπρόσωπος προέβη σε προσφορά τιμής για το ζητηθέν από την προσφεύγουσα μοντέλο. Υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, το γεγονός και μόνον ότι δεν προσέφερε μείωση της τιμής του οχήματος δεν μπορεί να εξομοιωθεί με άρνηση πώλησεως. Πρέπει να προστεθεί ότι, όπως ορθώς επισήμανε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η Επιτροπή, ο κανονισμός 123/85 υποχρεώνει τους κατασκευαστές να μην εμποδίζουν τις διασυνοριακές πωλήσεις μεταξύ των αποκλειστικών αντιπροσώπων που ανήκουν στο δίκτυό τους. Αντιθέτως, ο κανονισμός αυτός αφήνει στους αντιπροσώπους την ελευθερία να πωλούν ή να μην πωλούν οχήματα στους συναδέλφους τους που είναι εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη. Το γεγονός ότι ένας αποκλειστικός αντιπρόσωπος προτίμησε να αρνηθεί μια τέτοια διασυνοριακή πώληση, αντί να χορηγήσει μείωση της τιμής σε συνάδελφό του, δεν μπορεί, συνεπώς, εν προκειμένω, να αποδείξει την ύπαρξη παραβάσεως του δικαίου του ανταγωνισμού.
- 79 Δεν είναι δυνατό, περαιτέρω, να διαπιστωθεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως θεωρώντας ότι οι αρνήσεις πώλησεως που αντιτάχθηκαν στην προσφεύγουσα από τις θυγατρικές εταιρίες εισαγωγών της PSA στην Ιταλία και τις Κάτω Χώρες μπορούν να θεωρηθούν ως εμπόττουσες στις συμβατικές σχέσεις μεταξύ της προσφεύγουσας και της PSA και ότι οι σχετικές διαφορές μπορούν να έλθουν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.
- 80 Τέλος, το επιχείρημα που αντλείται από το ότι δεν ελήφθησαν υπόψη οι συνέπειες που συνάγονται από τις δηλώσεις των διευθυνόντων συμβούλων της PSA στον Τύπο ως προς τις προθέσεις τους ενόψει της στεγανοποιήσεως των αγορών είναι απαράδεκτο λόγω ελλείψεως ακρίβειας. Πράγματι, δεν αποδεικνύεται από καμία συγκεκριμένη μνεία στα εν λόγω άρθρα του Τύπου, βάσει της οποίας να μπορεί το Πρωτοδικείο να εξετάσει το περιεχόμενο των δηλώσεων στις οποίες παραπέμπει η προσφεύγουσα. Βεβαίως, η προσφεύγουσα προσκόμισε πολυάριθμα έγγραφα, τόσο κατά τη διοικητική διαδικασία όσο και κατά την εκκρομοδικία, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και άρθρα του Τύπου. Εντούτοις, η προσφεύγουσα δεν συγκε-

κοινοποίησε τα έγγραφα επί των οποίων σκοπούσε να θεμελιώσει την παρούσα αιτίαση.

- 81 Επομένως, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από νομική πλάνη και από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τον αντίθετο προς τον ανταγωνισμό χαρακτήρα ορισμένων ρητρών και πρακτικών που καταγγέλλθηκαν με την καταγγελία

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 82 Με τον λόγο αυτό, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε νομική πλάνη ως προς τον χαρακτηρισμό ορισμένων πτυχών της συμπεριφοράς της PSA. Η προσφεύγουσα επικρίνει την Επιτροπή ότι «εφεύρε», με την προσβαλλομένη απόφαση, μια κατηγορία ρητρών ή πρακτικών οι οποίες δεν είναι «κυριολεκτικά περιοριστικές». Αυτή η ενδιάμεση κατηγορία δεν υφίσταται στο κοινοτικό δίκαιο του ανταγωνισμού. Η αιτίαση αυτή αφορά τη χρησιμοποιηθείσα από την Επιτροπή διατύπωση στην εισαγωγική φράση του σημείου 5 των λόγων απορρίψεως της καταγγελίας, που έχει ως εξής:

«Τέλος, δεν αποδείχθηκε ότι τα άλλα σημεία που προβάλλετε με την καταγγελία σας αφορούν συμβατικές διατάξεις ή πρακτικές που συνιστούν, κυριολεκτικά, περιορισμούς του ανταγωνισμού υπό την έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης».

- 83 Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη τον αντίθετο προς τον ανταγωνισμό χαρακτήρα των ρητρών και πρακτικών που αφορούσε η καταγγελία, ιδίως αυτών που επιφύλασσαν στον κατασκευαστή την πώληση προς ορισμένες κατηγορίες αγοραστών και αυτών που αφορούσαν τις επιβληθείσες από την PSA τιμές. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η οικονομική εξάρτηση των αντιπροσώπων αντιστοιχούσε σε εν τοις πράγμασι διαχείριση από την PSA και νόθευε την ισορροπία μεταξύ κατασκευαστών και διανομών, την οποία προβλέπει ο κανονισμός 123/85.
- 84 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι το αντίθετο προς τον ανταγωνισμό αποτέλεσμα της συμφωνίας συνίσταται ή επιδεινώνεται από τη σώρευση των επιβληθεισών από την PSA ρητρών και πρακτικών, οι οποίες ακόμη και αν θεωρηθούν μεμονωμένα προκαλούν βλάβη η οποία δεν θεωρείται υπερβολική. Η προσφεύγουσα επικαλείται την απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Απριλίου 1998, C-230/96, Cabour (Συλλογή 1998, σ. I-2055), η οποία κατέκρινε ορισμένες ρήτρες των συμβάσεων διανομής της PSA.
- 85 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο βάσει του οποίου να μπορεί να αμφισβητηθεί το βάσιμο της προσβαλλομένης απόφασης, εφόσον οι καταγγελλθείσες πρακτικές σκοπούν κυρίως ενδεχόμενη ρήξη της συμβατικής ισορροπίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 86 Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση της προσφεύγουσας, επισημαίνεται ότι η προαναφερθείσα φράση, την οποία επικρίνει η προσφεύγουσα, έχει αμιγώς εισαγωγικό χαρακτήρα των αναπτύξεων που ακολουθούν και δεν μπορεί να κριθεί μεμονωμένα. Συνεπώς, καμία νομική πλάνη δεν μπορεί να συναχθεί από τη χρησιμοποιηθείσα διατύπωση.
- 87 Όσον αφορά την πρακτική των απευθείας πωλήσεων από τον κατασκευαστή, η Επιτροπή απλώς διαπίστωσε ότι η πρακτική αυτή δεν είναι αντίθετη, καθαυτή, προς τις νομικές διατάξεις, χωρίς να λάβει θέση ως προς την ύπαρξη παραβάσεως. Ο ισχυρισμός αυτός δεν είναι νομικώς εσφαλμένος, δεδομένου ότι από το άρθρο 2 του

κανονισμού 123/85 προκύπτει ότι η ανά κατηγορία απαλλαγή δεν εξαρτάται από την απαγόρευση παρόμοιων απευθείας πωλήσεων. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι θα μπορούσε να διαπιστωθεί παράβαση στην υποθετική περίπτωση που οι απευθείας πωλήσεις οδηγούσαν σε κατανομή της αγοράς, αλλά αυτό δεν έχει αποδειχθεί εν προκειμένω. Η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο για να αμφισβητήσει την κρίση αυτή.

- 88 Όσον αφορά την πρακτική των τιμών που επιβάλλει, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η PSA, η Επιτροπή παραπέμπει στο άρθρο 6, παράγραφος 1, σημείο 6, του νέου κανονισμού 1475/95 περί ανά κατηγορία απαλλαγών, σύμφωνα με το οποίο η απαλλαγή δεν εφαρμόζεται «εφόσον [...] ο κατασκευαστής [...] περιορίζει άμεσα ή έμμεσα την ελευθερία του διανομέα να καθορίζει τις τιμές και εκπτώσεις κατά τη μεταπώληση των προϊόντων της συμφωνίας ή των αντιστοίχων προϊόντων». Η Επιτροπή τονίζει την αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων να διαπιστώσουν τον συστηματικό ή επαναληπτικό χαρακτήρα παρόμοιων πρακτικών και να συναγάγουν συναφώς τις συνέπειες. Με τη συλλογιστική αυτή, η Επιτροπή προβάλλει την έλλειψη επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος για να προβεί στις απαραίτητες έρευνες προκειμένου να διαπιστώσει σχετική παράβαση της PSA. Όπως όμως επισημάνθηκε ανωτέρω, στις σκέψεις 46 έως 54, η προσφεύγουσα δεν κατέδειξε, εν προκειμένω, πρόδηλη πλάνη της Επιτροπής ως προς την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος.
- 89 Υπό το φως των σκέψεων αυτών πρέπει να εκτιμηθεί η θέση της Επιτροπής όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από την προσβολή της ελευθερίας των μεταπωλητών σε θέματα τιμών. Συναφώς, η Επιτροπή δεν προέβη σε οριστική κρίση από νομικής απόψεως, αλλ' απλώς διαπίστωσε, στις σελίδες 6 και 7, σημείο 5, στοιχείο γ', της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η PSA αμφισβητεί τη μομφή αυτή. Δεν μπορεί όμως να διαπιστωθεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη θεωρώντας, αφενός, ότι δεν μπορεί να αποδειχθεί παράβαση εκ μέρους της PSA βάσει των προσκομισθέντων από την προσφεύγουσα στοιχείων και, αφετέρου, ότι δεν υποχρεούνταν να προβεί σε πιο ενδελεχή έρευνα της μομφής αυτής, δεδομένου ότι η καταγγελία δεν παρουσίαζε επαρκές κοινοτικό συμφέρον συναφώς.
- 90 Τέλος, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως θεωρώντας ότι ο εθνικός δικαστής επί των συμβάσεων μπορεί να συναγάγει τις έννομες συνέπειες από το γεγονός ότι η οικονομική εξάρτηση των

αποκλειστικών αντιπροσώπων είναι υπερβολική και νοθεύει την ισορροπία μεταξύ κατασκευαστών και διανομέων, την οποία προβλέπει ο κανονισμός 123/85. Τα αυτά και όσον αφορά το σωρευτικό αποτέλεσμα των προσαιπτομένων στην PSA ρητρών και πρακτικών.

- 91 Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η εκτίμηση της Επιτροπής ενέχει νομική πλάνη ή πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Επομένως, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως δεν είναι βάσιμος.

Επί του εβδόμου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από τη μη εύλογη προθεσμία μεταξύ καταγγελίας και προσβαλλομένης αποφάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 92 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή υποχρεούνταν, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου (απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1997, C-282/95 P, Guégin automobiles κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-1503), να εκδώσει απόφαση εντός εύλογης προθεσμίας. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η προθεσμία άνω των τεσσεράμισι ετών μεταξύ της καταγγελίας της και της απορριπτικής αποφάσεως δεν είναι εύλογη.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 93 Μολονότι είναι αληθές ότι η Επιτροπή υποχρεούνταν, σύμφωνα με την μνημονευθείσα από την προσφεύγουσα νομολογία, να αποφανθεί, εντός εύλογης προθεσμίας, επί καταγγελίας βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 17, η υπέρβαση της προθεσμίας αυτής, αν υποτεθεί αποδεδειγμένη, δεν δικαιολογεί οπωσδήποτε, καθαυτή, την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

- 94 Όσον αφορά την εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού, η υπέρβαση της εύλογης προθεσμίας συνιστά λόγο ακυρώσεως μόνο στην περίπτωση αποφάσεως διαπιστώνουσας παραβάσεις, εφόσον αποδειχθεί ότι η παραβίαση της αρχής αυτής προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων. Πέραν της συγκεκριμένης αυτής υποθετικής περιπτώσεως, η μη τήρηση της υποχρεώσεως αποφάνσεως εντός εύλογης προθεσμίας δεν ασκεί επιρροή επί του κύρους της διοικητικής διαδικασίας βάσει του κανονισμού 17 (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Απριλίου 1999, T-305/94 έως T-307/94, T-313/94 έως T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 και T-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-931, σκέψεις 121 και 122).
- 95 Πρέπει να προστεθεί ότι, σε περίπτωση που ο καταγγέλλων στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού προσάπτει στην Επιτροπή ότι προσέβαλε την αρχή της τηρήσεως εύλογης προθεσμίας, κατά την έκδοση αποφάσεως που απορρίπτει την καταγγελία του, η ακύρωση της αποφάσεως για τον λόγο αυτό συνεπάγεται μόνο παράταση της ενώπιον της Επιτροπής διαδικασίας, πράγμα το οποίο αντίκειται στα συμφέροντα του ίδιου του καταγγέλλοντος.
- 96 Συνεπώς, ο έβδομος λόγος ακυρώσεως δεν ευσταθεί.
- 97 Επομένως το αίτημα περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι αβάσιμο.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 98 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**

- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Pirrung

Potocki

Meij

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Φεβρουαρίου 2001

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. W. H. Meij

